

Η Γαλλίδα δασκάλα

Διαβάζοντας το βιβλίο του Ντίνου Γιώτη

Τη βδομάδα που μας πέρασε είδα μια ταινία και διάβασα ένα βιβλίο που θα μπορούσαν να έχουν τον ίδιο τίτλο, αυτόν της ταινίας: «Ένα καλοκαίρι», αλλά δεν έχουν. Έχουν, όμως, άλλα κοινά στοιχεία: θέμα τους η απότομη ενηλικίωση κάποιων αγοριών στην ελληνική επαρχία το ένα, στην αμερικανική η άλλη. Μιλάνε επίσης για φόνους και μιλάνε για εφηβικούς πόθους και έρωτες που υπόσχονται αιωνιότητα. Έχουν κάτι ακόμα κοινό. Το ένα είναι ταινία, το άλλο θα το δούμε τον επόμενο χρόνο στους κινηματογράφους, σκηνοθετημένο από τον Νίκο Σούλη, και μπορώ να το φανταστώ ως επίσης ενδιαφέρουσα ταινία. Γιατί διαθέτει όλα τα στοιχεία ενός καλού σεναρίου, με μυστήριο, δράση και κυρίως ανατροπές.

Το μυθιστόρημα που πρόκειται να γίνει ταινία έχει γραφτεί από το δημοσιογράφο και σεναριογράφο Ντίνο Γιώτη κι έχει τίτλο «Η γαλλίδα δασκάλα». Τέσσερις στενοί φίλοι γύρω στα δώδεκα, απόφοιτοι του δημοτικού και λίγο πριν τις εισαγωγικές για το γυμνάσιο, απολαμβάνουν το καλοκαίρι σε κάποιο χωριό της επαρχίας, στήνοντας διαστημόπλοια στα δέντρα, κάνοντας καζούρες ο ένας στον άλλο, και αλωνίζοντας, σε αναζήτηση μυστικών τόπων, τις γύρω εξοχές, στην περιγραφή των οποίων ο συγγραφέας-αφηγητής αφήνεται με νοσταλγία και αγάπη.

Αλλά στο χωριό εμφανίζεται η «γαλλίδα δασκάλα», κι όλα εκρήγνυνται. Η Γυναίκα εισβάλλει στη ζωή τους με μακριά πόδια και κοντή φούστα και παγώνει το χρόνο. Τους τυλίγει στο κουκούλι της, γίνεται η ερωτική φαντασίωση του άρρενος πληθυσμού – ανήλικου κι ενήλικου– και ανατρέπεται την καθημερινότητα.

«Σε είχε τρελάνει κι εσένα, Άγη... Όπως τον πατέρα μου. Όπως τη μάνα μου. Όπως όλους, τελικά... Όπως και σένα, Βλάση;»

Το καλοκαίρι αποκτά για τα ξένοιαστα αγόρια ένα νόημα άγνωστο ως εκείνη τη στιγμή. Ένα εξ αυτών, μάλιστα, ο βασικός ήρωας της ιστορίας, δεν θα απαλλαγεί ποτέ από τη σαγήνη της γυναίκας που του αποκάλυψε τα μυστήρια του πόθου και την άγρια όψη της ζωής. Θα τον εξουσιάζει με τον τρόπο της ακόμα και τώρα, που έχει γίνει ένας κουρασμένος από τη ρουτίνα μεσήλικας, πατέρας, με μια καλή καριέρα, και αναπολεί τη ζωή που πίστεψε ότι θα ζήσει, αλλά διαψεύστηκε. «Κάθε φορά όμως που σκέφτομαι με το παιδικό μου μυαλό μια λύση, κατά βάση ανεφάρμοστη, η εικόνα της ξεπροβάλλει μπροστά μου ολοζώντανη. “Φύγε, δεν ήρθες ποτέ εδώ! Ακούς; Δεν σε ξέρω!” μου φωνάζει κι εγώ παραμένω, όπως τότε, ασάλευτος σαν άγαλμα».

Όπως συμβαίνει τόσο συχνά στη φανταστική εκδοχή της ζωής, ο έρωτας συνοδεύεται από θάνατο. Κάτι που περιπλέκει τα πράγματα και σκοτεινιάζει το τοπίο. Το μυστήριο του φόνου, ή μάλλον του δολοφόνου, φαινομενικά λυμένο, ακολουθεί τον αναγνώστη, ερήμην του, ως τις τελευταίες σελίδες, όπου και έρχεται η μεγάλη ανατροπή. Μια ανατροπή που χαρίζει πολλά μπόνους στο συγγραφέα.